

Udseende, ofte fik Jytte til at anklage sig selv, kunde hun ikke mere falde til Ro i »den gamle Stue«. Det virkede saa nedslaaende paa hende at se Moderen sidde der Dag efter Dag paa den samme Sofaplads med dette uendelige Strikketøj mellem de hvileløse Hænder. Det var, som sad hun der og ventede resigneret paa Skæbnens næste Tordenslag.

Dertil kom endnu noget andet, der for Jyttes Vedkommende gjorde Samtalen til en Famlen mellem Nælder. Allerede før Bryllupet havde Karsten paa-staaet, at hendes Mor søgte til Opbyggelsesmøderne i Bethesda, hvor en af hans Bekendte skulde have genkendt hende, skønt hun havde haft et tæt Slør for Ansigtet. Dengang troede Jytte ikke paa det; men nu gjorde Moderen ikke selv nogen Hemmelighed af sin religiøse Bekymring. Paa hendes Natbord laa der gerne en eller anden gudelig Trøstebog, og i Stedet for »Femte Juni« holdt hun Præsternes nye Blad. Et Par Gange havde hun ogsaa paanødt Jytte nogle religiøse Traktater og lignende Tryksager, som hun bad hende tage med sig hjem og læse i Enrum. Indtrykket af Enslevs Død havde paa underlig Maade kuert hende. Hun sagde det selv, at med ham svandt den sidste Aftenglød over hendes egen Tid, der var begyndt i Glansen af saa gyldne Forjættelser, saa straalende Morgendrømme. Nu følte